rigi raia täieste ollid kätte ſanud. Et nüüd waſt lootſid ennam julged ja warjo al olla, astuſid nemmad eſſimeſſe liñna ſisſe, mis peäle ſaiwad, kulaſid ühhe ſurema handwergi herbergi järrele, ja kui ollid ſedda kätte ſanud, ſiis wõtſid ſedda nou, ſeäl pikkemal aial ommaſt tee reiſi waewaſt puhhata. Telliſid ennestele kauniſt rohket õhto ſõma aega ja kaks puddelit jodawat wina. Arend, kes hopis kõwwemaſt ſüddameſt olli, kui waene Willem, ſõi ja jõi priskeste. Willemil tahtſid need ſutäied, mis wõttis, nago kurgo ſisſe kinni jäda, ſelle ſeeſtpiddiſe hirmo pärraſt, mis tedda ühtepuhko panni wärriſema. Pärraſt ſõma aega walmistaſid ennaſt maggamiſſele. Iggaühhel olli iſſe wodi, mis olli uhkeste ehhitatud. Se ei olle mitte ilma et ſedda asja ſiin nimmetakſe, ſeſt et ſel wiſil üks teine tigge nou, mis Arend enneſele pärraſt ſedda wottis, parreminne korda läks. Kui ollid mahhaheitnud, õhkas Willem süggawaste ja tundis eſſimiſſed kahhetſemiſſe ioned omma koormatud süddame ſees. Selleſamma tundmiſſe peäle ſe olli ka, et julguſt wõttis, meelt ja mõttid Jummala pole üllestõsta. Ei ſanud kül eſſi otſa muud kui neid ſanno kiſſendada: „Oh Jummal, Jummal! olle meile kurjateggiattele armolinne! Arend hakkas neid ſanno waljuste naerma, ja lotis kül ſe läbbi omma kurja ſüddame tunnistuſt lämmatada. Willemi ſüdda ſai wähhe ommeti kergitud, nenda et hakkas süggawaste maggama. Arend wiskas ennaſt ühhe poolt teiſe, ja unni ei ſanud ei milgi wiſil temma ſilmi. Wõttis ſenni üht teiſt rõõwli nou enneſele. Touſis keſk õ aial wodiſt ülles, panni kermeste rided ſelga, läks taſſaſe wiſiga Willemi aſſeme pole ja riſus temma taskuſt keik ſedda rahha, mis ſelle teiſe jäuks piddi ſama; astus treppiſt alla perremehhe tuppa, ärratas tedda ülles ja maksis ſedda ärra-

Eesti-ma rahwa Kalender 1852, lk. 21